

***MŰVÉSZETEK VÖLGYE
VIGÁNTPETEND
MUHARAY VÖLGYNAPLÓ
2011.
TÓKERT***

„A Muharay megtalálta magát a Völgyben, hazatalált” mondotta Márta István búcsúzóul 2010-ben.

Baljós előjelek:

2010. minden sikere ellenére már januárban gyülekeztek a „felhők” 2011-es terveink fölött.

Nem került meghirdetésre az idegenforgalom – kulturális tárca nagyrendezvényeket támogató pályázata. Eltűntek az idegenforgalmi támogatások, majd eltűntetek a szponzorok is.

Maradt a kulturális tárca támogatása, melynek feltétele volt, hogy a rendező más kulturális célú támogatásra nem pályázik.

Az alapítók szíve megszakadt, de május végén kimondták, hogy hat település helyett három – Kapolcs, Taliándörögd és Vigántpetend fogadja az idén a vendégeket.

Muharay Színpad – Vigántpetend – Tókert.

Nem örültem! A Veszprémet Tapolcával összekötő főút és a faluba vezető út által határolt háromszög lapos, fátlan terület, vásár és sörsátor! Szép, kicsi falu, kedves polgármester asszony és a Művészetek Völgye első állomása: nem lehet, hogy nem tudjuk megnyerni az arra járó érdeklődő vendéget! A parkerti játszótér meg egyenesen ideális!

Rajta! Vágjunk bele! – mondtuk a közös helyszíni szemle után.

Programterv - kiírás – pályázat - válogatás, s végül: a program

Július 22. péntek, 18 óra - Faluköszöntő, megnyitó.

(Kapolcson)

„Zengő rezek – táncos lábak.”

A Zengővárkonyi Köpüfa Zenekar és Hagyományőrző Táncegyüttes.

A zenekart követve vonul az egész stáb – Márta Pista, Galkó Balázs, Kalákaék, a költő Laczkfi János, Palya Bea, Hobó, a táncegyüttes apraja-nagyja, a vendégek és a falu népe és a felújított malom mögött Pistánk és mi mindannyian, megnyitjuk a 21. Művészetek Völgyét! A Lórántfysok énekelnek (Egy iskolába jártak az előbb felsoroltak mind!) Mohácsi Pityuék beszállnak, egyre magabiztosabb a dal és az eső megered! ... és innentől kezdve esik és esik 8.5 fél napon-éjjelen át.

JÚLIUS 23. SZOMBAT - JÚLIUS 24. VASÁRNAP

„TÁNCOLÓ, MUZSIKÁLÓ RÁBAKÖZ”

A táncokat, szokásokat, dalokat, játékokat, meséket bemutatják:

**Kapuvári Néptáncgyűttes és a
Vitnyédi Énekes Lenke Hagyományőrző Együttes
„HÉTPRÓBÁS LEGÉNYEK”**

A legényavatás és az Alpokalja hagyományainak bemutatója:

a Gencsapáti Hagyományőrző Táncgyűttes

Boglya Zenekar

Az esti táncház vendége: Halmos Béla

Reggel 9-re megérkeznek és 10-re már frissen-ropogósan, zeneszóval sorakoznak az üres főutcán a táncosok. A kapuváriak gyors kiállítást is rendeznek a színpad előtt és felhangzik a muzsika. A zene hangjaira egyre több ázó-fázó vendég látogat a sátorba és elkezdődik a program. Mindkét együttes

hangulatban van, valódi showt csinálnak a viseletbemutatóból. A közönség érdeklődő, aktív, jelentkezik egy Svájcban élő rábaközi asszony (valaha a szanyi együttesben táncolt), aki kedvet kap a beöltözéshez és táncoláshoz, s hamarosan táncol az egész sátor.

A „Facsiga Játsszó-

kertünk” elázott, az esőben használhatatlan, így a kézműveslányok a sátor végében rendezkednek be és máris beindul a tarsolytárolás – csuhébaba és egyéb dolgok készítése. Anyák-apák szorgoskodnak gyerekeikkel, még a kétévesek is kalápáccsal ügyködnek. Aranka mellé beül a „zacc” és nézi-nézi. (Zaccnak a Völgyben csövező, erdőben lakó, lejmoló fiatalokat hívják). A fiú mezítláb, térdig sárosan, kapucnival, pléddel bebugyolálva kitart, majd anyagot kér. Estére büszkén mutatja a szalmafonatot és másnap is jön! Vasárnap reggel megérkeznek a gencsiek, hozták a gyerektáncosokat is és külön kocsikkal követik őket a „drukkerek”, szülők, barátok.

Az eső esik, de a hangulat fergeteges. Az együttesek egymással versengve, egymásnak játszanak!

JÚLIUS 25. HÉTFŐ

„SZÉPEN SZÓL A KALOCSAI NAGYHARANG”

**A tájegység tánc és szokáshagyományait bemutatja:
a kalocsai Csajgorás Néptáncgyűttes és a Kalocsai Hagyományőrző Népi Együttes
és itt van még Sióagárd**

Az esti táncházban muzsikál: Fonó Zenekar és Agócs Gergely.

A kalocsai hagyományőrzhöz ezúttal társult a Csajgorás együttes. Tagjai olyan fiatal, érett táncosok, kik saját hagyományokon kívül más táncanyagban is otthonosan mozognak. Csellik Marika doktori disszertációhoz hasonlóan igényes népvisetbemutatót tartott, s számunkra is rejtély, hogy a mindenki által nagyon ismert és népszerű kalocsaiak, hogy tudnak még mindig újabb és újabb frissen szerzett régi viseletdarabbal

meglepni bennünket.

Sióagárd is gyönyörű és minden körülmény ellenére (eső, sár, sör-sátor, egyebek) a lakodalmas osztótánca alatt megáll a levegő.

A műsor után elfogyott a közönség, s nem hittem azt, hogy a Fonó Zenekarra még lesz nézelődő. Volt, és a 150-200 főnyi közönségük olyan vastapssal köszönte meg Agócs Gergő meséjét és a zenekar játékát, hogy még ráadást is kellett húzni!

JÚLIUS 26. KEDD

Ünnepi és hétköznapi szokások a Rákos mentén
A vidék hagyományait a Veresegyházi Népi Együttes
és az
isaszegi Csata Táncegyüttes
mutatja be.
Zenekíséret és táncház:
Zagyva Banda, Nyitrai Tamás és Hortobágyi Ivett

Most már éjjel is folyamatosan esik. A Tókertben olyan sár van, hogy szalmabálát hozatunk, és szalmázunk, hogy a sátrat meg tudjuk közelíteni.

A reggeli kapolcsi stábülés hangulata a „körülményeknek” megfelelő. Szalmázás, helyszínek, programok átszervezése; használatba kerül minden templom, minden magtár. Visszatérve is „fagyos” hangulatot találok. A veresiek „hétköznapi módon” nézelődnek a sátorban, a paplakban (ahol öltözünk) Bánszky Jutka megközelíthetetlen; ellen-

őrzi a gyerekek öltözködését, szalagokat, fonatokat igazít, s kissé morcos. Az isaszegiek nagyon készültek, s érkezés után Jutka se-hogy nem tudta összeegyeztetni a sajtóból és kommunikációból megismert Művészetek Völgye képet, az üres, lepusztult környezettel. Most nem segített az utcákon hömpölygő tömeg, a napsütés és még a távolból sem

sejlett fel az érdeklődő – hálás közönség.

11 óra felé elállt az eső és Molnár Erik kiadta a jelszót „Nekünk, már pedig jó kedvünk lesz!”

A sátor előtti szalmára kipakoltuk a gyerekjátékokat, asztalokat és, amikor „sílécet öltve” talpig viseletbe, a szalmán csúszkálva énekelték,

hogy „kimegyeka kimegyeka verseyházi vasútállomásra!” a vásárolók és az arra nézelődők nem hittek a szemüknek-fülüknek!

Onnan kezdve minden működött! Jók voltak az együttesek, jó volt a hangulat és azt is megtudtuk, hogy Bánszky Jutka nemcsak jó együttesvezető, hanem jó műsorvezető is.

Személyes, szakszerű viseletbemutatása, nemcsak szenvedélyes szülőföld szeretetéről győzött meg mindenkit, hanem igazi élmény is volt.

Kiderült, hogy az eső nekünk dolgozik: a balatoni nyaralók, a sátorban lakók, a gyerekekkel kirándulók mind-mind nálunk találtak fedett helyet.

Este megjelentek a rajongók, a környéken nyaraló földiek, meglátogatott bennünket Pásztor Béla a verseyházi polgármester és maradtak a petendiek, akik közül napról-napra többen kíváncsiak a műsorra. A helyiek bort is hoztak, egyre többen csatlakoztak az énekléshez és táncra perdültünk!

JÚLIUS 27-28. SZERDA, CSÜTÖRTÖK

„Köszönöm anyám, hogy felneveltél ” -
az emberi élet fordulói Palóc földön.

Iglice Táncegyüttes és Muskátli Hagyományőrző Együttes,
Jóbarátok Zenekar, Varsány.

Az esti táncházban muzsikál: a Dűvő Együttes.

Négy idős varsányi ember visszaemlékezései során elevenedik meg a leányélet, az asszonysors, az ünnepek, a hétköznapok. Szép, egységes műsor, megható pillanatok.

Stilusos, tiszta táncolás, gyerekek, fiatalok, idősek mozgása természetes módon szövődik, s mint a szólamok adják-váltják a hangsúlyt és képet a korosztályok és a táncfajták. Semmi koreográfusi erőlködés, színpadi mesterkéeltség, Ivett és Józsi ismeri az anyagot, meg is tudják tanítani, hisznek a táncban és bíznak a táncosban! Ivett Domaházi lánytánca „mestermű”, remélem más is felfedezi!

A mesejáték előadása, a közönség soraiból jelentkező gyerekekkel, óriási siker! Másnap már reggel várakoznak a „királynéok”, hogy mikor kezdjük

már azt a programot, amiben ők is szerepelhetnek. Ettől kezdve nehéz a gyerekhadat távoltartani a színpadtól, alig várják, hogy lejöjjenek a táncosok a színpadról és ők is bekapcsolódjanak.

A gyerekek egyébként fantasztikusak! (A szülők nem annyira! Lehet, hogy jövőre ki kell találnunk egy szülő megőrzőt, hogy a gyerekekkel nyugodtan tudjunk foglalkozni!)Kézműves játszóknak is állandó és egyre nagyobb törzsközönsége van. Ha eláll az eső néha, kipakolunk a sátor elé és horgásznak, hintáznak, nemezelnek, sárkányt repítenek, gólyalábaznak. Bátrak, kreatívak, fantáziadúsak és hihetetlenül kitartóak tudnak lenni a gyerekek, ha valami felkelti az érdeklődésüket.

„HEJ DUNÁRÓL FÚJ A SZÉL...” BOGYISZLÓTÓL – ALSÓNYÉKIG.

Alsónyéki és Bogyiszlói Hagyományőrző Együttes.

Zenekíséret és táncház: Bogyiszlói Zenekar.

Vendég: Fábián Éva, mesemondó, énekes, Szabó Zoltán dudás

Ahol Bogyiszló van, ott hangulat is van!- szoktuk mondani. Bogyiszló is azon csoportok egyike, akikkel mindig nyerő a program. Észrevétlenül veszik át az idősebbek szerepét

az újabb korosztályok s jelennek meg friss gyerekek. Az ember egyszer csak azt látja, hogy már nem az Ildi ruháját igazgatják az asszonyok, hanem Ildi igazgatja a kis Ildiket. A zenekar is formában van „nagyszerű koncertet” adnak, méltó az ápákhoz! Az alsónyékiek nagyon játékosak, különösen a férfi nép! Hoztak magukkal tuskót, szöget, kalapácsot, s azzal úgy el ütögettek sörözgetés közben, hogy észre sem vették, eltelt a nap.

JÚLIUS 30. SZOMBAT

*„Szívesen látjuk és elvárjuk kenteket,
Itthon ne maradjon még az se, ki beteg!”*

Bagi lakodalom.

Nagy volt a készülődés! Az együttes Iglói Éva és Rónai Lajos feldolgozásában műsoron tartja a lakodalom minden mozzanatát, a legénybúcsútól az újasszony avatásig. A terv az volt, hogy ezen a két napon, nem a színpadon, hanem Vigántpetenden rendezzük meg a lakodalmat, a falu és a vendégek részvételével. Az eső miatt nem így lett!

A falu kocsmája helyett a fagylaltos bódé előtt búcsúztak a legények, a sátor előtti szárazabb részen öltöztették és búcsúztatták a menyasszonyt és a kézműves sátrak előtt vonult az esküvői menet. A nap is kibújt, hétvége lévén a völgyközönség is bízott a jó időben, egyre többen gyűltek körénk. Amikor

felhangzott a „köszönöm anyám”, meglepődve láttam, hogy többen könnyet törölnek ki a szemük sarkából. A többi aztán valóban olyan volt mint a lakodalmom, a sátor tömve, mindenki részt akart venni a mulatságban, volt egymás taposása és porfelhő és a közönségnek is jutott lakodalmi sütemény.

A vasárnapot nem írom, helyette olvassátok Sanyipap, Illés Sándor plébános úr szentbeszédét.

Új asszonyavatás, szentmise
Illés Sándor, plébános úr beszéde
Vigántpetend , Katolikus templom
2011. július 31.

Kedves Testvéreim!

Kérek minden asszonyt és elsősorban leányt, hogy a következő gondolatokat vegye magára. Ami itt történik, részint egyfajta rituálé, másrészt lehet bensőséges mindannyiunk számára.

A hagyományaink élő ügyek, dolgok, történetek, melyek kifejezik a keresésünket, a hitünket, az Istenhez ragaszkodásunkat.

Amikor a házasságkötés után az első vasárnap eljön a fiatal pár a templomba, akkor az új asszonyt megáldják. Ebben az áldásban – tehát akik itt jelen vannak asszonyként, leendő asszonyként – gondoljanak egy kicsit saját magukra és akik házasságban élnek, próbálják meg megköszönni egy villanásban egymást egymásnak, kettejük életét a Jóistennek.

...

A múlt vasárnapi evangéliumban azt olvastuk, hogy amikor az ember talál egy igazgyöngyöt, vagy egy kincset a földben, akkor mindent földad és minden vagyonát arra fordítja, hogy ezeket a kincseket megszerezze. **Azt üzeni az evangélium számunkra, hogy meg kell találnunk nekünk is az életünk kincseit, mert nem mindegy, hogy az értékrendünk milyen és mire alapozzuk a jelenünket és a jövőnket. S ahhoz hogy a jelenünkben meg tudjunk állni valamilyen szilárd alapon, ahhoz a múltat is kell ismerni.** És amit itt tetszenek látni a kedves testvérek, mint látványt, ez nem múlt.

Ugyanis, ha végignézzük, vagy végignézték a vigántpetendi sátorban mindazokat a – szándékosan idézőjelbe teszem – „műsorokat”, amelyek a mi népünk életéről, kultúrájáról szólnak, a népszokásokról, akkor talán a szellemiség is átjött, hogy ezek nem produkciók, bármennyire is annak tűnnek.

Ez a mi életünk! És ha most ezt a mise előtti történetet, vagy gondolatot nézik, akkor azt kell látniuk, hogy egy áldásban, ami a termékenységről szól, egyáltalán a jövőről szól, a nő tiszteletéről szól, a házasság szentségéről szól, az egész múltbéli alaprendszer, vagy kincsvilág, ha úgy tetszik, jelen van.

Próbáljuk meg a saját kultúránk gyöngyszemeit és értékeit ne a múlt kirakatának és ne múzeumi darabnak nézni, hanem vegyük észre azt, hogy amikor a bölcsőtől a sírig lévő szokásainkat éljük, az nem csak hagyományőrzés, hanem jövőkép is egyben.

Minden tiszteletem elsősorban Héra Évának és mindazoknak az embereknek, akik itt jelen voltak, vagy jelen vannak ebben a 10 napban, különösen önöknek. Látva a szemeket, a fiatalok szemét, akikben a hit is ott van, a megélt öröm is, ez az, ami valamiféle üzenet, különösen itt a Művészetek Völgyében. Testvéreim, ugye sok minden volt és van is itt a most már 22 év alatt, és mindenben, ami a Napok igazi üzenete, az állt, hogy a művészeteken keresztül a lélek világát valahogy megtaláljuk és megfogjuk.

Két mondatot a mai evangéliumról:

Csodálatos kenyérszaporítás. Ismerjük a történetet. **„Ti adjatok nekik enni!”** Nem azt volt elsősorban a lényeg – ha a 2:1-es arányt nézzük, 15000 ember volt ott, tehát kétszer annyi nő és gyermek, mint férfi – hogy hogyan lett ott a pár kenyérből és a pár halból annyi élelem, hogy ott jól laktak, hanem a **gondoskodás. A másokra való odafigyelés volt a lényeg, mint Isten szeretetének az adott pillanatban való kifejezése.**

„Ti adjatok nekik enni!” Ez az egész egyház küldetésére elővetített fölhívás Jézus részéről. Hiszen nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével is, amely az Úr ajkáról való. Kicsit magyarabbra lefordítva a lelkünkől indul minden. Hogy én mit érzek, én hogyan tudok adakozó lenni.

Ti adjatok nekik enni! Igen! Nem a kenyéren van a hangsúly. A törődésen! Hogy odafordulunk egymáshoz. Ti adjatok nekik enni! Ti, fiatalok! Akik felveszitek itt ezt a ruhát ma, ami nem olyan kényelmes, mint mittudomén egy sztreccsgatya, vagy hasonló. Ki mertek állni és meritek azt mondani, hogy mi hordozzuk ezt az értéket. Nem

igaz, hogy ez nem hat rátok befelé és biztos vagyok benne, hogy azáltal, hogy komolyan vesztek valamit, a ti életetekben ezek hangsúlyosak lesznek. Elnézem itt a mieinket, akik néptáncsal foglalkoznak, Szabó Csabi meg a többiek! Bennük is valahogy ott van egy tartás, mert a hagyományokhoz ragaszkodnak az nem múzeumi levegőjű üzenet, hanem hordozza a jelenünk megfoghatóságát.

Testvérek! Nekünk magyaroknak olyan kultúránk van, hogy az a szégyen, hogy ezt mi nem ismerjük. Ezt nem kell szégyellni! Ezzel ki lehet állni Európa elé, a világ elé, bárhová. Csak tudatosítani kell magunkban és tudatosítani kell azt, hogy ha a népszokásokról beszélünk, az nem a múltnak egy elhervadt virága. Úgy tudjuk élővé tenni, ha azt a szellemiséget, amit hordoz például egy ünnepnek a kifejezése, azt beengedjük magunkba.

Testvérek! Akik itt vannak, ők hívő emberek. Tehát innentől kezdve ez a történet, ami itt volt a mise elején, a kishölgy, aki itt állt, ő még nem asszony. De innentől ez a történet, ez nem produkció. És azért mondtam, hogy aki asszonyként ül itt, vagy készül arra, hogy családja legyen és édesanya legyen, ha ennek az áldásnak a gondolataiba, ha egy kicsit belehelyezte magát, akkor érezheti, vagy megérezhette, vagy meg-megérzi, hogy az élet dolgaiban valahogy vissza kell térnünk, vagy erősítenünk kell a belső történeteket. Hogy legyen újra lelkünk. Hogy szakadjon föl bátran a lelkünkben az ősi dal, meg az ősi énekek. Mert ezek hordozták a lélek világát. Igen.

Amikor az első vasárnap eljött a fiatal pár a templomba, amikor a lányból asszony lett, akkor liturgikusan is, a Jóisten előtt, az Isten áldását kérve megáldotta a pap az új asszonyt és azért imádkozott, hogy fiaiknak fiait mind a ketten láthassák, az életük legyen hosszú és boldog, s a szentek társaságában jussanak a mennybe, ahogyan a nászaldás mai szövege szól. S az elbocsátó áldásban, hogy „találjatok az életben őszinte jó barátokra, éljetez minden emberrel igaz békességben”, ez szólhat ahhoz a fiatal párhoz, akinek az élete az Úristen előtt mozdul, de szólhat mindegyikünkhöz is. És szól is. És ennek a hirdetőivé akar tenni bennünket az Isten, hogy a megélt örömmel sugározzuk másoknak. Ezzel tudunk másnak táplálékot adni.

Még csak annyit, hogy a kenyérszaporítás csodája természetesen az oltár közösségére irányítja a figyelmünket, hogy Jézus, mint örök kenyér és mint életet adó, Isten jelene bennünk, köt össze minket. Ugyanakkor ne felejtjük el, hogy a föltámadás után a Jézusok Mi vagyunk. Azaz miránk szabta az Isten a megváltói küldetést, mert hiszen bennünk, ahogyan emberré lett, lesz képes arra, hogy örömhír hordozója legyen, általunk az Isten egymásnak. Elnézést, kicsit bonyolultan sikerült, de gondoljuk meg.

Mi hordozzuk azt az arcot, amit az Isten belénk írt és ezt a küldetést.

Megköszönjük a tíz napot. Különösen azoknak, akik most itt vannak a templomban. És akiknek ünnep volt, hogy itt bárki föllépett és kiállt és valamilyen gesztusban adott valamit. Akik ezt felfogták, őrizték ezt meg a szívükben, Önökre pedig szálljon vissza ez az emlékezés. És legyen erejük továbbvinni mindazt, amit a hitükből, amit a hagyomány iránti tiszteletükből, amit az önmaguk iránti tiszteletből tesznek.

Ámen.

... a mise legvégén..

Kedves Testvérek!

Az itt lakók és a vendégek nevében is megköszönöm innen az oltártól is minden fellépőnek – aki nem is hallja, vagy nincs itt éppen – a jelenlétet, hogy valamit hoztak.

S ugyanakkor minden föllépőnek mondanám és üzenem, hogy őrizzenek meg a szívükben minket. Ha bárki olyan állapottal találkozott, ahol talán egy kicsit a kinyíló szeretet nem annak látszott, mert ugye fáradtak vagyunk, mindenkinek lehet gondja, baja, tessék szíves lenni félretenni, hiszen az ember a szépre emlékszik azért, mert az a fontos.

S gondolják meg, hogy minden emlékből az a fontos, ami valakihez, vagy valakikhez kötött bennünket. Ószinte szívvel biztatom önöket, az idősebbeket, s a fiatalokat különösebben, hogy őrizzék a szívükben mindazt, amit hordoznak a népviseletükben, a szívükben, a lelkükben.

Isten áldja meg Mindannyiukat!

A Muharay Színpad számokban

A proramban résztvevő együttesek száma:	14
Szereplők száma:	538
Zenészek száma:	65
Műsor óra:	65
Látogatók száma:	15.000 – 18.000 fő

Facsiga játszótér

Játsszóházvezetők: Gunszt Andrea, Báling Lászlóné(Aranka), Podpácza Bea, Ruder Éva,

Játék program:

- 07.23.-** bőrtarisznya készítés, rézdomborítás, papírsárkány, szalmafonás, esőcsiga, gyöngyokréta
Látogatók száma: 490
- 07.24.-** szalmafonás, rongybabakészítés, rézdomborítás, tarsolykészítés
Látogatók száma: 560 fő
- 07.25.-** szalma és csuhéfonás, papírsárkány készítés, kalocsai motívumrajzolás,
Látogatók száma: 235 fő
- 07.26.-** csutkababa készítés, tojásírás, bőrékszerek, gyógynövényismeret, illatszák, tűpárnavarrás
Látogatók száma: 380 fő
- 07.27.-** tojásírás, csuhé állatok és bábok készítése
Látogatók száma: 400 fő
- 07.28.-** virágkötés, filctarisznya készítés, hímzés, tojásírás
Látogatók száma: 390 fő
- 07.29.-** csuhévirág készítés, szalma és levendula fonása, csőcsiga
Látogatók száma: 420
- 07.30.-** nemezelés, játékkészítés gyapjúból
Látogatók száma: 600
- 07.31.-** csuhéfonás, csutkababa készítés
Látogatók száma: 230

Tárgyi-, ügyességi-, és logikai játékok, eszközök: rönkjárás, libikóka fatányéron, sítalp, gólyaláb, horgászás, teknőhinta, rongyteke, terményválogatás, hinta, körhinta, diótörés, sakk, malom, puzzle, csúzli, célbadobás, szögbeverés,
A foglalkozásokon résztvevő gyerekek száma: 3705 fő

Ami a naplóból kimaradt ...

Harmincöt éve dolgozom veletek, de a Művészetek Völgyében együtt töltött idő, többet elárult rólatok, mint a minősítések, fesztiválok bemutatói. Egyrészt a beszélgetések többet elárultak a „háttérrel”, a munkával kapcsolatos örömeitekről, gondjaitokról, az emberi kapcsolatokról, életetekről. Másrészt azt is láttam, hogy mi van a „15 perces” minősítési műsorok mögött! Melyik együttesben folyik rendszeres szakmai munka! A koreográfiák betanulása mellett tudnak-e valamit és mit tudnak a csoport tagjai a hagyományról? A szereplések tartják-e csak össze a csoportot vagy közösségként is működőképes a társulat? A színpadon kívül él-e még a hagyomány, azaz tudtok-e énekelni, táncolni és játszani a magatok örömeire? Milyen a csoport „emberi minősége”; hogyan beszéltek egymással, figyeltek-e a másokra, tudtok-e köszönni; elköszönni, megköszönni, rendet hagytok-e magatok után, a szemetesbe dobjátok-e a poharat/szemetet/csikket/ételmaradékot, figyeltek-e a környezetre, másokra, stílusra, öregekre, gyerekekre, stb., ?

Látszólag kis dolgok ezek, de ezek a kis „civil” ügyek határozzák meg a csoporton belüli hangulatot. Ha ezek rendben vannak és szakmailag is igényesek vagytok, akkor a csoport valóban „kiváló”.

Büszke vagyok rátok, mert a csoportjaink kiválóak! Derekasán helyt álltatok és biztos vagyok abban, hogy mindannyian tudjátok hol és mit kell javítani!

Az is kiderült - az idén különösen -, hogy, ha a csoport „mentálisan” rendben van, ahol a táncosok nemcsak „eszközök” a koreográfus kezében (az egyik hivatásos művészeti vezetőt idéztem!), ahol a táncos is része az alkotói folyamatnak és tagja a közösségnek, akkor „megy a szekér!” Bebizonyítottátok, hogy nincsenek rossz körülmények, csak „sótlan” táncosok! Ahogy Erik mondta, „ha nekünk jó kedvünk van, akkor mindenkinek az lesz!” Vigántpetenden uralkodott a jókedv!

És, amikor a sátorba menekült - evő-ivó, beszélgető, bulizó, rohangáló, veszekedő nép elhallgatott és csak rátok figyelt, akkor győztünk! Mert, ha az előadás a szívből jön és őszinte, akkor az hat!

Köszönöm Nektek a részvételt és köszönöm ezeket a pillanatokat!

Köszönöm stábunk tagjainak, Marikának, Tamásnak, Dóra néninek és Miska bácsinak és a férjemnek Pistának a rengeteg munkát!

Héra Éva

elnök